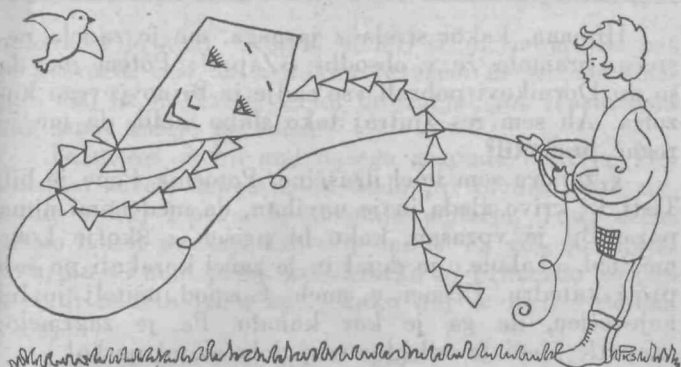

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

2. V oktobru.

Komaj smo začeli s šolo, že je prišla nadme nesreča. Šel sem v šolo. Na Dornikovem vrtu je bilo vse polno zrelega sadja. Človeka pa nikjer nobenega. Kar hitro sem sklenil: »Na drevo!« In že sem bil na njem in ga potresel. Kakor bi toča bila, tako je padalo sadje z drevesa. Skočil sem na tla in začel pobirati. Tedaj pa — ne vem, odkod je vrglo samega Dornika predme. »Čakaj me, čakaj, seme ti tatinsko!« je zaren-tačil in stegnil svoje kakor lopate velike roke proti meni. Toliko, da me ni zagrabil. Vseeno sem mu srečno ušel. Slišal sem ga pa, ko je vpil za menoj: »O, saj te poznam, ne boš mi ušel, ne! Po obleki te poznam, čigav si.«

Urno sem smuknil mimo Brinovčevega kozolca. Nekaj otave se je še sušilo v njem. Menda prav zame. Urno sem spravil vanjo nabrana jabolka in jo mahnil mirnih korakov v šolo. Komaj smo pa odmolili, je nekaj potrkalo. »Na!« sem si mislil in se nisem zmotil: Dornik me je prišel zatožit za tisto pest jabolk! Ali naj tajim? Nič nisem. Še to sem moral povedati gospodu učitelju, kje imam jabolka skrita.

Hipoma, kakor strela z jasnega, me je zadela nesreča. Sramota že v obsodbi: »Zaprť!« Potem pa, da so mi Dornikovi pobrali vse sadje iz Brinovčevega kozolca. Ali sem res zjutraj tako slabo molil, da me je rogač premotil?

V zaporu sem imel družčino. Potočnik Pepe je bil. Tisti, ki krivo gleda in je navihan, da med nami nima para. Bil je vprašan, kako bi prišel iz Škofje Loke na Bled. »Takole,« je dejal in je začel korakati po šoli proti katedru. Učenci v smeh. Gospod učitelj je bil nejevoljen, da ga je kar kuhalo. Pa je zagrmelo: »Zaprť!« Meni je odleglo; vsaj dolgčas mi ne bo!

Samo to me je še skrbelo, kaj bo pri nas doma. Pepe je srečen; nihče ga ne strahuje. Pri nas pa — oh, še pomisliti nisem smel in strah me je bilo, če sem se spomnil domače hude ure. To so težave!

Janez Murkovič je zadnjič zvedel, da je doma iz dežele trotov in butcev. Računati ne zna prav nič. Še vedno pravi, da $3 \times 2 = 5$. Celó naš Jožek ve, da je 6, ta človek pa ne. Piše pa tako, da visi vsaka črka v drugo stran. Jaz sem v prvem razredu lepše pisal. V šolo grede smo mu nagajali. Pa se je postavil: »Ali meniš, da res ne vem, koliko je 3×2 ? In tudi pisati znam lepo, če hočem. Pa samo zato tako delam, da učitelja dražim.« Ali ni bil to grd odgovor? Škoda, da nisem jaz učitelj! Ali bi ga! Kar mika me, da bi ga zatožil. Sicer so nam rekli, da je tožiti grdo; a če bi Murkoviča zatožil, se mi zdi, da bi ne bilo prav nič grdo.

Reveži so tisti, ki imajo trdo glavo. Nič se ne morejo naučiti. Taka sirota je Kramar Lipe. Ta mesec smo pri petju imeli na vrsti pesem: »Stoji, stoji tam lipica.« Vsak se je moral naučiti prvo kitico na pamet. Lipe je pa takole povedal:

»Stoji, stoji tam lipica,
pod lipo hladna senčica,
ta senčica je votel panj,
senica znosi gnezdo vanj.«

Vsa šola se je zasmejala. Lipe je pa tako nedolžno gledal, kakor bi bil hotel vprašati: »I, čemu se pa prav za prav smejete?« Prav nič ni vedel, kakšno

neumnost je znil. Gospod učitelj se ni smejal. Še nas je posvaril, češ, da se takim revežem ne smemo smejati. Saj bi se človek vselej ne smejal, pa včasih usta kar sama uidejo na smeh.

Ta mesec je bil god našega gospoda učitelja. Deklice so začele šepetati, da bodo pri ročnih delih naredile nekaj lepega za gospoda učitelja. Tudi dečki nismo hoteli zaostati. Obrnili smo se na gospoda kateheta, pa so nam preskrbeli kratko in primerno voščilo in tudi naučili tri učence, kako naj se med voščilom vedejo.

Lepo je bilo tisti dan v šoli.

Najprvo so deklice povedale, kar so vedele in znale, potem smo prišli mi dečki na vrsto. Dobro so se odrezali naši. Izpraševanje šolskih predmetov ta dan ni bilo tako strogo kakor sicer. Mnogi smo želeli, da bi bilo kar prav, če bi imel gospod učitelj večkrat svoj god. Potem bi bilo večkrat prijetno v šoli.

Nazadnje je prišla razveseljiva obljuba: »Zdaj je že prepozno in prehladno, toda spomladi vas spomnim na današnji dan in vas nekam popeljem, da boste vsi veseli.«

Nekam! Sam Bog ve, kam?

In pa: zdaj je jesen. Potem bo zima. Pa kako dolga bo, potem pride pomlad — kdaj bo še to! In če bi gospod učitelj do tedaj pozabil na svojo obljubo?

No, pa saj mi ne bomo!

Lea Fatur:

Ko še niso lovile mačke miši.

(Istrska.)

V tistih časih je živela drobna mojškra: miška Strižstriž. Z repom je mero jemala, s tačicami blago ravnala, z zobki strigla. Delala je obleko krtom in lisicam, volkovom, dihurjem in njih sorodnikom, mačkam in podlasicam. Tudi gospodična mačka Belotačka je dajala vsako šivanje le spretni mojškri Striž-